

Susie Bowerová

Tři
nesplnitelné
úkoly

FRAGMENT

Tři nesplnitelné úkoly

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Susie Bowerová
Tři nesplnitelné úkoly – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Susie Bowerová

Tři
nesplnitelné
úkoly

FRAGMENT

S láskou
věnováno Jamie

„Bud' zvědavý, to je ta nejlepší rada, jakou jsem kdy dostal. Poradil mi to otec. Také mi říkal: ‚Bud' odvážný.‘ Myslím, že to bylo dost užitečné.“

Michael Rosen

„Všechno se vždycky zdá být nemožné, dokud to neuděláme.“

Nelson Mandela

Vypráskané narozeniny

BIMMMM...

Úder zvonu se ozvěnou odráží od kamenných hradních zdí mé komnaty. Dnes ho uslyším čtyřiadvacetkrát. Každý rok tomu tak v tenhle den bývá. Zvon ohlašuje každou celou hodinu Dne kletby.

Je jedenadvacátého prosince, den zimního slunovratu. Nejkratší den v roce, kdy je nejdéle tma. Ráno se probudíte do tmy, brzy odpoledne se začne opět stmívat a tma se táhne až do druhého dne.

Dnes mám jedenácté narozeniny.

Třesu se zimou, odhodím tenkou přikrývku a posadím se na pelest postele. Šátrám ve tmě po ohořelé svíčce na rozviklané židli. Ledovými prsty škrtnu sirkou. Chvilku se nic neděje, pak se rozhoří modrozlutý plamínek a zapálí knot. Místnost se otevře jako kniha, objeví se holé zdi a okno bez záclon. Mé pohodlné kalhoty a děravý svetr však neleží na židli, kam jsem je večer odhodila. Mračka sem určitě přišla, když jsem spala, a pověsila mi oblečení do skříně. Nikdy ani nezaklepe, proto si své věci schovávám. (Knížku, kterou čtu – *Sopky* – jsem ukryla pod postel.) Bačkory jsou našťěstí tam, kde jsem je včera nechala.

Otevřu vrzající dveře skříně.

Všechno mé oblečení je pryč.

„Mračko!“ křiknu. „MRAČKO!!!“

Odpoví mi jen bimbání zvonu.

Popadnu příkrývku, přehodím si ji přes ramena a zabalím se do ní. Přejdu k zamrzlému oknu a nehtem vyškrábu v ledu kukátko, abych viděla ven.

Z kamenné římsy nad oknem visí rampouchy jako ledové meče. Včera večer jsem seděla u okna celé dvě hodiny, klepala se zimou a čekala na ten pravý, kouzelný okamžik, kdy se kapající voda promění v led. Jenže Mračka přišla *těsně* předtím, než se to stalo, a vynadala mi, že ještě nespím. Vysvětlila jsem jí, že mám zvědavou mysl, ale ona jen ohrnula nos a bručela cosi o tom, že kdo je zvědavý, bude brzo starý.

BIMMMMMM...

Hradní nádvoří dole se třpytí jinovatkou. Cestička za ním, která se vine podél Velké zdi, leží v hlubokém stínu. Tu devět metrů vysokou hradbu nechal postavit můj otec. Táhne se kolem celého města a má nás chránit před světem Venku. Je v ní brána – zavřená jako vždycky. Na stožáru visí vlajka na půl žerdi, jako pokaždé v Den kletby. V podhradí se prostírá městečko Galena, uličky dlážděné kočíčovými hlavami se táhnou mezi nízkými domy, které teď tonou ve tmě a jako by se choulily před zimou. Městečko je tiché a prázdné, protože v tento den nikdo nemá vycházet z domu.

Kousek od brány je ke zdi přilepená malá kamenná budova. Je to kovárna, jejíž jediné okno září světlem žhnoucí výhně uvnitř. Lucerna zavěšená na kovovém háku před vchodem osvětluje rozvrzanou prkennou verandu. Její světlo dopadá i na popravčí špalek se sekerou, která se zlověstně leskne.

Na verandě stojí chlap jako hora, má na sobě jen kalhoty a nátělník: jeho obrovské umouněné paže napínají lano zvonu. Dech se mu v ledovém vzduchu sráží v obláčky a zcuchané prameny vlasů mu trčí na všechny strany jako elektrické výboje. Je to kovář Sam a bronzový zvon, který vyrobil jeho otec, je skoro tak velký jako on.

Silně zatukám na okno, i když Sam je tak daleko, že to nemůže slyšet. Ale kupodivu se otočí, zvedne ruku s černou smuteční páskou a zamává mi. Gestem naznačí, že mi přeje všechno nejlepší k narozeninám. Zahřeje mě to u srdce. Kovář Sam je můj nejlepší přítel – můj *jediný* kamarád na celém světě.

Chlad kamenné podlahy mi už pronikl až do bačkor, takže několikrát poskočím, abych si zahřála nohy. Pak se rozletí dveře a do komnaty vpochoďuje Mračka. Nese mi střevíce a dlouhé černé šaty.

„Slečno Jemimo, to *vy* jste tak nezdvorně ječela? Zrovna dnes, v takový den? A co ty *noby*, proč tak nezpůsobně dupou?“

Mračka je rok od roku v Den kletby ještě protivnější, nabručenější a nevrlejší než obvykle a ten studený mrak, kterým jako by byla neustále obklopená, je ještě ledovější a nepříjemně vlhký. Už po tisíci si přeju, abych měla normální matku a ne jakousi Mračku. Jenže moje matka zemřela právě v ten den, kdy jsem se narodila, a nahradila ji Mračka. Nejdříve jako moje chůva, pak jako vychovatelka. Klidně bych mohla být úplným sirotkem, protože můj otec je stejně většinu času zavřený ve svých komnatách.

„*Mim*,“ opravím ji jako vždycky. Nesnáším, když mi někdo říká „slečno Jemimo“. „A dupu proto, abych si zahřála nohy. Kde mám oblečení?“

Mračka se na mě nasupeně podívá přes silná skla svých brýlí. Dnes se ještě víc než jindy podobá černé vráně. Všichni v Den kletby nosí jen černou smuteční pásku, Mračka je však v černém od hlavy až k patě. Na krku má zavěšený černý rukávník, celý prožraný od molů, a z odřených černých bot čouhají nohy v černých punčochách. Je stejně vysoká jako já, takže mám ten její červený nos i s tou kapičkou, která jí na něm visí, přímo před sebou. Jestlipak se ta kapička taky změní v rampouch? Mračka však krátce popotáhne a kapička jí skočí zpátky do nosu, asi vděčná za to, že je zase v teple.

„Hodte sebou, slečno Jemimo. Umyjte si obličej. A učešte si to vrabčí hnízdo!“

Hodí šaty na postel. Jsou z lesklé tenoučké látky, něco úplně jiného než moje záplatované a pohodlné oblečení, jaké běžně nosím.

„Co to je? Kde mám *svoje* věci?“

Mračka si zastrčí uvolněné prameny vlasů za uši a z rukávu vytáhne kapsník plný skvrn. Hlasitě do něj zatroubí, pak si sundá zamlžené brýle a upře na mě usazené oči.

„Dnes máte jedenácté narozeniny, slečno Jemimo.“

„Já to vím,“ zabručím. „Jen ostatní ne, jak se zdá.“

Mračka mou poznámku ignoruje. Řekla bych, že ignoruje skoro *všechno*. „Jeho Veličenstvo,“ pokračuje zasněným a sladkým tónem, jako vždy, když mluví o otci, „si vás přeje vidět.“

„Otec? Proč?“ Otec se mi většinou vyhýbá. Někdy si říkám, jestli je to proto, že mu připomínám svou zemřelou matku.

„Zřejmě pro vás má nějaký zvláštní dárek.“ Mračka zase posmrkne, jako by dárky byly něco podezřelého.

„Dárek? K narozeninám?“ Srdce mi trochu poskočí, nohy také. „Co je to? Je to... mohl by to být...?“ Ani se neodvážím vyslovit slovo „dalekohled“ nebo „glóbus“.

„Čím dřív se umyjete a slušně oblečete,“ odsekne Mračka, „tím dřív to zjistíte.“

Voda v umyvadle je zamrzlá. Prorazím led kartáčkem na zuby. Zhluboka se nadechnu, ponořím do ní ruce, co nejrychleji si opláchnu obličej a utřu se do sepraného ručníku, který visí na háčku vedle. Pak do vody namočím kartáček a strčím si ho do pusy. Zuby mi trnou a zabolí to, jako bych kousla do ledové kostky, kterou kartáček silně připomíná.

„Pospěšte si, slečno Jemimo, a oblečte se.“

„*Mim*.“ Sáhnu po šatech, které leží na mém boulovitém polštáři, a zvednu je. Jsou také studené, z tenkého černého hedvábí.

„Proč si mám vzít tohle? Protože se uvidím s otcem? Nebo kvůli těm svým vypráskaným narozeninám?“

„Přestaňte tomu říkat vypráskané narozeniny a nazývejte ten den tak, jak se patří.“ Mračka nazlobeně stiskne rty. „Je to Den osudné kletby. A moc se přáte, slečno Jemimo. Snažte se aspoň dnes chovat trochu ukázněně.“

„Já za to nemůžu, že je všude kolem tolik tajemství.“

Mračka se na mě zamračí. „Tak *dost*, slečno Jemimo.“

Žít v hradu plném tajemství je jako hrát si na schovávanou, která nikdy nekončí: víte, že osoba, kterou hledáte, je blízko, možná ji máte na dosah

ruky, ale nikdy ji nenajdete. Zahlédnete její prchavý stín, zaslechnete tichý šepot, ale když se ji pokusíte chytit, je pryč.

Vím, že moje matka zemřela v den, kdy jsem se narodila, v Den kletby. Nevím však, jak zemřela, nebo proč. To je to první tajemství.

Otec pak nechal kolem Galeny vystavět Velkou zeď – zeď tak vysokou, že jsem ještě nikdy neviděla, co je za ní. Lidé říkají, že za ní žijí Cizáci, ale kdo to je a proč se před nimi otec uzavřel, to je další tajemství.

Jednou to zjistím. Nenarodila jsem se se zvědavou myslí jen tak pro nic za nic. Pořád se na něco ptám, ale dospěli se dokážou všelijak mazaně vyhýbat pravdivým odpovědím. Otec se jim vyhýbá tím, že se zavírá ve svých komnatách. Mračka mé otázky ignoruje nebo mi za ně vyhubuje. Ani Sam, kterému se svěřuju se vším, mi ta tajemství neobjasnil.

Navléknu si přes hlavu ty černé šaty. Sklouznu mi po těle jako ledový vodopád a dlouhá sukně se rozprostře po zemi. Strčím ruce do rukávů. Jsou dlouhé, na loktech mě škrtí, pak se rozšiřují jako zvony a plandají mi až přes špičky prstů. Šaty jsou vzadu hluboko rozstřižené. Snažím se nahmatat zip, místo něj je tam však spousta knoflíčků a háčků a mé prsty s nimi marně zápolí.

„Copak se nikdy nenaučíte troše šikovnosti?“ Mračka mi vytrhne látku z rukou a začne zapínat knoflíčky. Skoro nemůžu dýchat. „Nemáme času nazbyt. Nesmíme nechat Jeho Veličenstvo čekat.“ Mám pocit, že čím výš mi šaty zapíná, tím méně místa je v nich pro mě.

„Jsou moc malé,“ ozvu se.

„Ty šaty nejsou moc malé,“ odsekne a dál zapíná háčky a knoflíčky. „To vy jste moc velká.“

„To těžko,“ zabručím. „Jak bych mohla, když se nikdy pořádně nenajím?“

„Nebuďte drzá!“ Mračka popuzeně odfrkne a já cítím, jak mi za krk dopadla studená kapka. „Jeho Veličenstvo vás živí a šatí už dlouhých jedenáct let. Za mimořádně těžkých okolností.“

„Od Dne kletby? Teda ode Dne osudné kletby?“ Ohrnu si trumpetovité rukávy, ale marně, ihned se zase rozmotají a spadnou zpátky. „Mráčková, co se přesně stalo v Den –“

„Snad *slečno* Mráčková! Buďte tak laskavá.“ Podá mi střevíce. „Obujte si je.“

Šaty jsou tak dlouhé, že si nevidím na nohy. Podkasám si je a nazuju si připravené střevíce. Poprvé v životě mám na nohou boty na vysokém podpatku. Narovná se – a málem upadnu. Všechno se se mnou zakymácí. Šaty mi svírají hrudník jako nelítostný krunýř, ruce mi zmizely v trumpetách rukávů a prsty na nohou jako by se střemhlav zabodávaly do podlahy. Už se nedivím, že dospělí vypadají tak zničeně, i když není Den kletby: protože musí nosit takové oblečení a boty! Nemůžu se dočkat, až budu mít setkání s otcem za sebou a budu se moct převléct do svých pohodlných ošuntělých hadříků.

BIMMMMMM...

To je určitě čtyřiadvacátý úder. Sam se vrátí do vedra své kovárny a bude se zase věnovat měchům a výhni.

„Prosím.“ Mračka mi podá černou pásku a já si ji navléknu nad loket.

Když dozní ozvěna posledního úderu, nastane zvláštní, zlověstné ticho, jako by celý hrad čekal, že se něco stane. A v Den kletby to *něco* asi nebude nic dobrého.

První den zbytku tvého života

Vstupte.“

Z trůnního sálu se ozve otcův slabý a mrzutý hlas. Mračka si přihladí vlasy, posmrkne, narovná si sukni a popostrčí mě před sebou dovnitř. Div se v těch botách na podpatku nepřerazím, musím se zachytit jejího rukávnicku, abych udržela rovnováhu. Přidušeně vyjekne a vytrhne mi ho.

Náš hrad je ze všech budov v Galeně nejstudenější a nejprázdnější. Většina komnat chátrá, je v nich zima, omítka oprýskává, okny zatéká, na zdech zůstaly světlejší obdélníky po někdejších obrazech a na holých dlaždicích podlahy prázdná místa tam, kde kdysi stál honosný nábytek. V trůnním sále je však teplo. Ve velkém krbu, kam by se pohodlně usadilo půl tuctu lidí, praskají polena a na podlaze leží měkké koberce skvostných barev.

První, po čem se ohlížím, je ten obraz. Jen se chci ujistit, že tam pořád visí. Olejomalba je popraskaná a vybledlá. Znázorňuje loď plující na širém moři. Já moře v životě neviděla, ale vím, že je přímo za Velkou zdí, protože vždycky když ležím v posteli, slyším burácení vln.

„Probudte se, slečno Jemimo!“ Mračka mě znovu postrčí vpřed. Klopýtám po dlouhém červeném koberci, který vede ode dveří až k nevýrazně šedému trůnu.

Na něm sedí otec. Všude kolem visí zrcadla. Jejich rámy mají stejně jako trůn nevýrazně šedou barvu. Pod každým mihotavě hoří svíčka a díky té

spouště zrcadel to vypadá, jako by tu seděly desítky mých otců. I on má na rukávu černou smuteční pásku, ale jeho hedvábná vesta září jako slunce a jsou na ní vyšití cizokrajní ptáci a květiny. Otec je začtený do nějakého dopisu psaného červeným inkoustem a přitom si nakrucuje špičky světle plavého kníru. Na stolku s ohýbanými nožkami hned vedle něj leží balíček v černém krepovém papíru.

Mračka si odkašle.

„Vaše Veličenstvo...“ Když mluví s otcem, vždycky nasadí přeuctivý tón. „Vaše dcera Jemima.“ Jako by mě představovala poprvé! Udělá přehnané pukrle, až jí ty prastaré černé boty zavržou. Otec úhledně složí dopis napůl a položí ho na stolek tak, aby okraj papíru ležel přesně na hraně desky. Pak vzhledne. Při pohledu na mé šaty překvapeně vykulí své chladné šedé oči.

„Jemimo,“ pronese, „jsi to ty?“

Přikývnu, snažím se nedýchat. Víím určitě, že kdybych se nadechla, knoflíčky odstřelí do všech stran a já z těch šatů vyletím.

„Pojď sem.“ Otec mi pokyne pěstěnou rukou s pečlivě upravenými nehty. Mračky si vůbec nevšímá, jako vždycky. Ta couvá, stále ještě v hlubokém předklonu, až skoro zmizí v černém závěsu na konci místnosti. Hledí na otce přes zamlžené brýle s tak hladovým výrazem, jako by se dívala na štvánaté rajče.

Podkasám si sukni a klopýtám k trůnu. Zrcadla teď odrážejí desítky mě: malou holku v příliš těsných černých šatech a na příliš vysokých podpatcích. Už nevypadám jako Mim. Ale ani jako můj vysoký blondatý otec. Určitě jsem podobná své zemřelé matce, kterou jsem nikdy neviděla. Mračka tvrdí, že otec po matčině smrti všechny její podobizny někam zamkl.

Teď na mě dlouho a mlčky hledí. Pak, jako by mu to slovo ani nešlo přes rty, řekne:

„Jemimo.“

„Ano, otče?“

„Jsem z tebe zklamaný.“

„Ale proč, otče? Neudělala jsem –“

„Ticho!“ Luskne prsty. „Mráčková mě informovala, že začínáš být divoká a neukázněná. Že mluvíš hrubě a neslušně. Že se ustavičně na něco ptáš a nevidíš si do pusy. Že se jen poflakuješ kolem kovárny s kovářem Samuelem, páchneš kouřem a jsi umouněná od sazí, nebo se povaluješ v knihovně začtená do nějaké knížky.“

„Ale já se učím, otče! Kovář mi předvádí své řemeslo, učí mě o kovech a o tom, co se z nich vyrábí. A z knih se učím o sopkách a xylofonech a... a o datlech a zelenině. Z knih čerpám nápady –“

„Knih se nenajíš,“ přeruší mě otec chladně. „A čtením nezbohatneš.“

„Svatá pravda, Vaše Veličenstvo,“ ozve se podlézavý hlas od závěsu. Otec se na Mračku podívá, jako by si jí všiml až teď.

„Smíte odejít, Mráčková.“

Mračka otálí, očividně tu chce zůstat.

„Hned!“ Otec bouchne pěstí do stolku. Balíček poskočí, následuje vrzání Mraččiných bot a dveře se za ní se zaskřípěním zavřou.

Otec se zase obrátí ke mně.

„Před jedenácti lety,“ pohlédne letmo na svou černou pásku, „tvá ubohá matka, královna, zemřela v den tvého narození. Od té doby se neustále lopotím, abych tomuto hradu navrátil bohatství a ochránil Galenu před hrozbami zvenčí. Nelze ode mě očekávat, že budu ještě k tomu všemu dohlížet na tvé vzdělání. Ten úkol jsem s důvěrou světil Mráčkové. Měla z tebe vychovat dceru, která by jednou svému otci dělala čest. Očividně se jí to nepodařilo.“

Jeho pohled zabloudí k dopisu na stolku.

„Dnes máš jedenácté narozeniny. A já hodlám napravit to, co Mráčková zanedbala. Dnes, Jemimo, nastává první den zbytku tvého života.“

Uvažuju nad jeho slovy. „Ale to platí o *každém* dnu, ne, otče? Každý den je prvním dnem –“

„Ticho!“ vybuchne. „Dej si pozor na jazyk. Chovej se ke svému králi uctivě!“

Zvedne balíček. Mám sto chutí po něm sáhnout, roztrhnout papír a zjistiť, co je uvnitř.

„Dospíváš, Jemimo. Je načase, aby ses přestala chovat jako malé dítě a následovala svůj osud.“

„Můj osud?“

„To, co je v tomhle balíčku,“ obrací ho v bílých rukou, „ti navždy změní život. Vezmi si ho a rozbal.“

Podá mi balíček, a já ho málem upustím, jak je těžký. Srdce mi div vyskočí z hrudi. Roztřesenými prsty strhnu černý krepový papír.

V rukou držím kruh z nevýrazného šedo zeleného kovu s ostrými výčnělky.

„Ach.“ Snažím se nedat najevo své zklamání. Když celý svůj život čekáte, až vám otec jednou dá dárek, a nakonec od něj dostanete něco úplně jiného, než jste doufali, jak dokážete zabránit tomu, abyste zklamaně neprotáhli obličej a nerozbrečeli se? Ale snažím se o to ze všech sil.

„Poklekni, Jemimo.“

Podkasám si šaty a neohrabaně si kleknu na červený koberec. Otec mi ten předmět zase vezme z rukou. Zvedne ho vysoko do vzduchu, mumlá nějaká slova, kterým nerozumím, a pak mi kruh nasadí na hlavu. Tíží mě těsně nad obočím. Mám pocit, že mi drtí hlavu, hrud', břicho i prsty na nohou zároveň.

„Povstaň, princezno Jemimo,“ vyzve mě otec.

Když pak klopytám zpátky ke dveřím trůnního sálu a prudce je otevřu, div nesrazím Mračku. Dlouhý obličej jí zrudne. Určitě poslouchala s uchem přilepeným na dveře. Hned si všimne mé koruny.

„Vaše královská Výsosti!“ Nemotorně se ukloní.

„Přestaňte, Mračko,“ zarazím ji. „Jmenuju se *Mim*.“

„Ano, Vaše královská Výsosti.“

„No tak!“ Podkasám si sukni a vykročím po chodbě ke své komnatě.
„Chci se převléct do svého normálního oblečení.“

Ale Mračka mě předběhne a zastoupí mi cestu.

„To ne, Vaše královská Výsosti.“

„Cože?“

„Ode dneška budete nosit *tohle* oblečení.“

Vytřeštím na ni oči.

„Jak vám řeklo Jeho Veličenstvo. Dnešek je prvním dnem zbytku vašeho života – života princezny.“

V puse mám najednou sucho. Otevřu ji a vydám jen jakési zasípání. Olíznu si rty. „Nechápu –“

„Jednou se stanete královnou. Kterápak královna nosí záplatované kalhoty a staré křápy? Kterápak královna se kamarádí s kovářem a je celá špinavá od sazí? Kterápak královna má nos ustavičně zabořený do knihy a plno hloupých otázek? Odteď se budete strojit jako princezna a nosit korunu, abyste nezapomněla, co vás v budoucnu čeká.“

„Chcete snad říct, že tohle musím nosit... pořád?“

„Přesně tak, Vaše královská Výsosti.“

Vytřeštím na ni oči. „K tomu mě nemůžete donutit!“

„Taková drzost!“ odfrkne uraženě. „Ale váš otec ano.“

Otočím se a klopýtám pryč, jak nerychleji mi to ty boty a šaty dovolí.

„A *kampak* to jdete, Vaše královská Výsosti?“

„Ven!“ křiknu.

Mračka ke mně přiskočí a chňapne mě za loket.

„To je v Den osudné kletby přísně zakázáno!“

„Co je mi po tom?“ Setřesu její ruku a škobrtám ke dveřím.

Jestli je tohle první den zbytku mého života, existuje vůbec *něco*, na co se ještě můžu těšit?

V kovárně

Existuje jen jediné místo, kam můžu jít.

Pajdám chodbou do kruhové haly. Jsou v ní troje dveře: jedny vedou do knihovny, druhé do podzemních žalárních kobek a těmi třetími se po sedmi schodech vchází z nádvoří do hradu. Právě tyhle otevřu, proklouznu ven a zabouchnu za sebou i za Mraččíným lamentováním. Nejistě sejdu na podpatcích po kluzkých schodech. Dole se ohlédnu na hrad s majestátním vchodem a malými obloukovými okny. Za oknem trůnního sálu nikdo nestojí, tak si zastrčím dlouhou sukni do spodních kalhot, sundám z hlavy těžkou korunu, zuju si ty hrozné boty, popadnu je zmrzlými prsty a rozběhnu se napříč nádvořím.

Naštěstí mě nikdo nevidí, protože je Den kletby, ale studené dlaždice podlah hradu nejsou nic proti zledovatělým kočičím hlavám na nádvoří, které přebíhám naboso. Vítr mi cloumá tenkými šaty, dech se mi kolem obličeje sráží v obláčky páry jako kouř. Zatnu zuby a běžím dál po cestičce podél Velké zdi. Spěchám kolem brány ke kovárně.

„STŮJ! Kdo tam?“

Strážný vysoko na Velké zdi s plechovou hlásnou troubou u úst je proti ponurému nebi jen šedým stínem. Na otcův rozkaz nahoře na zdi hlídkují dva strážníci. Střídají se, obcházejí zeď a mají za úkol otvírat a zavírat bránu.

„To jsem já – Mim.“

Zed' olízne světlo hořící pochodně.

„Slečna Jemima?“ halasí strážný. „Nepoznal jsem vás v tom oblečení.“

Přikývnu a jdu dál, hlas však zaburácí znovu.

„Slečno! Proč jste tady venku v Den osudné kletby?“

„Mu-musím za kovářem.“ Za zády si stisknu palce pro štěstí. „Otec mě poslal.“

„Dobrá, slečno,“ zabručí strážný.

Kovárna je už jen pár metrů ode mě. Nohy mám úplně ztuhlé, když vyběhnu po schodech na dřevěnou pavlač. Schválně se nedívám na popravčí špalek s poskvrněnou prohlubní ve tvaru krku a na lesknoucí se sekeru. Víím, že ho nepoužili už od prvního Dne kletby, přesto mám pocit, že tam příkrčeně číhá na svou další oběť.

Vytáhnu sukni šatů z kalhot a zabuším na dveře kovárny. Otevřou se, ovane mě horký vzduch, a stojí v nich mohutná postava v těžké zástěře a rukavicích ze silné kůže. Shlíží na mě. Samovy oči jsou černé jako uhel a kůži má tmavou, osmahlou. Radostně se usměje a vzápětí zaduní jeho hlas – hluboký, jako by vycházel z důlní šachty.

„Mím, holčičko zlatá! Všechno nejlepší k narozeninám!“

Popadne mě a zatočí se se mnou dokola. V nose mě zašimrá vůně sazí, potu, horka a sladkého čaje. Sam vždycky voní domovem.

„Kde se tu bereš, Mím?“ Svrastí obočí, zamračí se. „Víš, že dnes nesmíš z hradu.“

„Mu-musela jsem za tebou, Same.“ Najednou se celá třesu.

„Jsi zmrzlá jako lední medvěd! Pojď dál, ohřej se.“

Kovárně tvoří jediná místnost, zdi jsou zčernalé od sazí a visí na nich kovové nářadí. Je tu ponk, slavník s houní a vysoká skříňka, kde Sam skládá jídlo a věci potřebné k mytí. Většinu prostoru však zabírá výheň – obrovské cihlové ohniště, kde rudě žhne hromada uhlí a praskající plameny prskají jiskry. Sam mě postaví vedle dvou velkých kožených měchů. Odhodím boty a korunu na kamennou podlahu a natáhnu zledovatělé ruce k ohni.

„Co je tohle?“ Sam hledí na korunu.

„Ach, Same!“ Do očí se mi nahrnou horké slzy. Otřu si je hřbetem ruky. „Mračka mi sebrala moje oblečení a přinutila mě, abych si oblékla tohle – a otec řekl, že musím... že se už musím chovat jako dospělá a přijmout svůj osud – a musím nosit tu korunu – už celý život!“

Sam nic neříká.

„A... podle něj trávím až moc času s *tebou!*“

Sam nespouští oči z koruny. Dupnu.

„Jestli mi otec zakáže, abych se s tebou vídala, přísahám, že – že uteču Ven!“

Sam si svlékne rukavice a natáhne mohutnou ruku. Čekám pohlázení, on se však místo toho skloní a zvedne korunu, lehce jako pírkó. Pak si ji přiloží ke rtům.

„Co to děláš?“

Zavrtí hlavou, po umouněné tváři mu stéká slza.

„Co je? Co se děje?“ Sam nikdy nepláče.

„Naposledy jsem tu korunu viděl před jedenácti lety.“ Chová ji v náručí, jako by to bylo malé dítě. „Byla to poslední věc, kterou táta ukoval, než –“ Polkne.

Pohládím ho po rameni. Den kletby musí být pro Sama obzvlášť těžký. Já byla tehdy novorozeně a svou matku jsem vůbec nepoznala. Kovářovi však bylo šestnáct, když mu táta zemřel, takže pro něj musela být ztráta otce šestnáctkrát horší. Vidím, jak usilovným mrkáním zahání slzy, a pak položí korunu opatrně na ponk. Vytáhne z kapsy zástěry velký, sazemi umouněný kapesník a hlučně do něj zatroubí.

„Nemá cenu vracet se do minulosti. Nikoho živého tam už nenajdeme.“ Odkáže si a přinutí se k náznaku úsměvu. „A ty máš narozeniny. Něco pro tebe mám, Mim.“

Shýbne se a otevře šuplík v ponku. Vydá malý balíček zabalený v modrém plátně, už hodně vybledlém.

„Co je to? Dárek?“ Sam mi dosud nikdy žádný nedal. Nikdo se v Den kletby nesmí radovat nebo něco oslavovat. Právě proto je to *úplně* nejhorší den v roce, kdy můžete mít narozeniny.

„Rozbal si to a uvidíš.“

Sáhnu po balíčku. Je teplý od žáru výhně. Skoro ho ani nechci rozbalit, možná mám strach, že budu zklamaná stejně jako z otcova dárku. Ale tenhle je od Sama, jediného člověka na světě, který mi rozumí.

Pomalu tedy odhrnu modré plátno.

Tajemství

Ve světle výhně zazáří malá brož. Leží mi na dlani a tři písmena, která jsou do ní vyrytá, mají barvu plamenů sálajících ve výhni.

Mim

„To je pro mě?“

Hlas mi přeskočí. Sam je jediný, kdo mi říká Mim.

Krátce přikývne. „Všechno nejlepší k narozeninám, Mim.“

Přejíždím prstem po písmenech. „Je krásná. Jako by byla vyrobená z ohně.“

„Jsi blízko. Je z čistého zlata.“

„Zlato? Co to je?“

Sam se skloní nad broží a její záře mu úplně zjasní obličej. „Zlato je nejvzácnější ze všech kovů. Tenhle kousek zbyl jako jediný po tom, co...“

Najednou ho hrozně zajímá pavouk sekáč, který leze po ponku směrem k výhni. Chytí ho do svých obrovských dlaní, přenese ho k oknu a pustí na svobodu.

Připnu si brož vpředu na šaty. Hřeje mě na srdci.

„Počkej, až ji ukážu Mračce! Pak už se naučí říkat mi Mim, a ne Jemima.“

„Ehm.“ Sam se poškrábe na nose.

„Copak?“

„Nemůžeš ji vašim ukázat. Kdyby ji uviděl tvůj otec nebo Mračka, byl by to velký průšvih.“

„Ale proč?“

Sam se dívá jinam. „Už jsem ti říkal, že zlato je velice vzácný kov. Tvůj otec by ji nejspíš chtěl prodat.“

Odepnu brož a pečlivě si ji uložím do kapsy.

„Tak. Bude to má tajná brož. Nikdo se o ní nedozví.“

„Dobře,“ přikývne Sam. „A teď bys už měla jít. Jestli tě tu slečna Mráčková načapá, pořádně to schytáš. A já mám práci.“

Otočí se ke mně zády, natáhne si zase rukavice, vyndá kleštěmi něco z výhně a položí dobřela rozžhavený kov na ponk. Vezme obrovské kladivo a začne do předmětu bušit. Zvuk úderů se odráží od zdi.

Jdu se podívat, co dělá. Je to mohutný řetěz, každé oko je nejméně pět centimetrů silné. Pláží se po ponku jako kovový had. Na jednom konci – do kterého teď Sam buší – je kruh velký jako psí obojek.

„Co to bude?“

Sam ustane v práci a zamračí se. „Sbohem, Mim.“

„Proč mi neodpovídáš na mé otázky?“

„Máš jich moc.“

„To proto, že otázky potřebují odpovědi – tak jako lidé potřebují přátele.“

Sam znovu sraští obočí. Ale já stejně pokračuju. „Viš, Same, otázky bez odpovědí jsou osamělé. A začnou se kroutit a vlezou do tebe, až tě z nich rozbolí břicho.“

„Přestaň s tím hloupým tlacháním, Mim!“

„Mám narozeniny, Same!“ připomenu mu. „Jen jedna malá odpověď?“

Vzdychne. „Tak copak chceš vědět?“

„Řekni mi o té koruně. Jak víš, že ji vyrobil tvůj otec?“

Odloží kladivo, vezme korunu z ponku a otočí ji vzhůru nohama.

„Tady, vidíš?“

Na obroučce se ve světle z výhně zaleskne vyražené písmeno S.